

Jaume Carné ressenya dos nous llibres sobre Barcelona, de **Manuel de Solà-Morales** i **Giacomo Delbene** ● Miquel Jurado entrevista la cantant de tangos **Elba Picó** ● Xavier Monteys analitza l'obra d'installació d'ascensors a la façana d'uns edificis de Trinitat Vella

QUADERN

Fluvialització

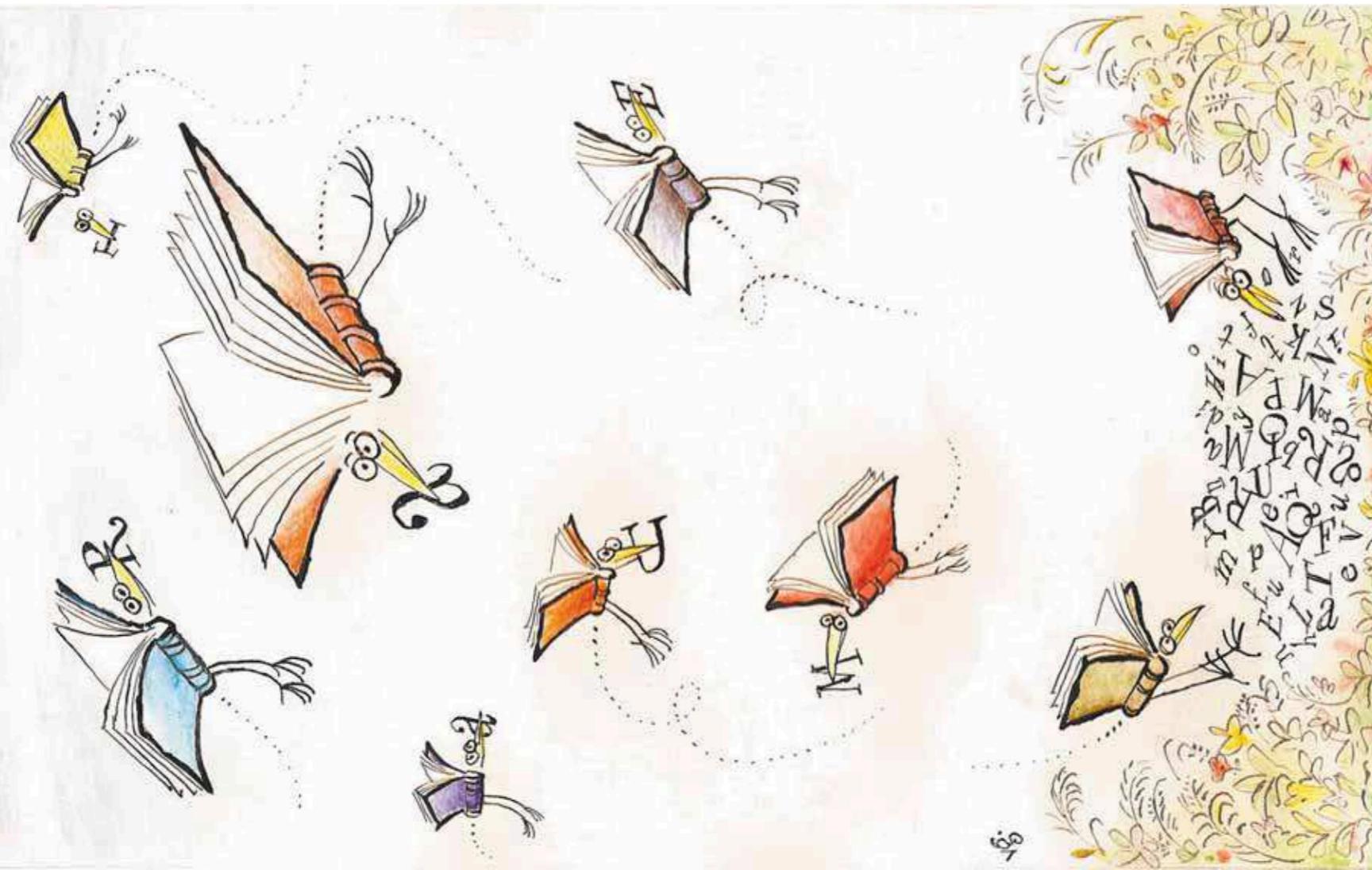
AGUSTÍ FANCELLI

Segre? Roine? Catalunya!, vénen ganes de cridar aquests dies de desunió davant la sequera, tot evocant la consigna surrealista de Cambó. Qui ens ho havia de dir que la política de casa nostra es fluvialitzaria un dia. Doncs aquí no tenim: segristes contra roinistes. En l'aiguabarreig permanent en el qual vivim, treure'n l'aigua clara resulta una tasca feixuga. Vejam. Teòricament, els segristes haurien de ser els de Conversència i Unió, atesa la catalanitat impecable d'aquest riu que, si bé neix a França —ningú és perfecte—, de seguida se'n va cap a un territori especialment grat a la llopada nacionalista com és la Cerdanya. Doncs bé, resulta que aquesta gent son roinistes de vella data, partidaris de portar aigua a Barcelona d'un riu de catalanitat més que dubtosa: neix al massís suís del Furkapass i després de formar el llac Leman se'n va cap a França, on passa per Lyon i Avinyó i desemboca a Port-Saint-Louis, a pocs kilòmetres de Marsella. Durant aquest trajecte, de 812 kilòmetres, referma la seva francofolia incommovible refrigerant ben bé tres plantes nuclears: Pierrelatte, Tricastin i Cruas. Més gavarxo, impossible.

En canvi, l'opció localista, la del Segre, és defensada per la Generalitat, formada per unes esquerres que del cosmopolitisme n'han fet sempre bandera. Totes les esqueres? No. Un cop més, Esquerra Republicana nedà contra el *mainstream* del tripartit i no està gens d'acord amb què es coqui una sola gota del Segre, encara que guardi la roba per no afondrir les crisis, tant la seva interna com la del Govern del qual encara forma part. Un Govern que, per si no en tingüés prou, ha vist com se li formava al buc una segona via d'aigua —bastant més amenaçadora que la republicana—, deguda als importants cabals aportats per Rodriguez Zapatero a la causa roinista durant les passades sessions d'investidura. D'això se'n diu una autèntica pinça fluvial. Però finalment això calia esperar-s'ho del PSOE, un partit refundat a Suresnes el 1974. Cal dir que Suresnes és un port important del Sena, a l'altra banda del Bois de Boulogne, comunicat amb Port-Saint-Louis per mitjà del potent *réseau* d'aigües interiors franceses. De manera que els segristes ho tenen ben negre davant els roinistes en crescuda.

EL PAÍS

Número 1.254, dijous 10 de abril de 2008

Les engrunes del pastís

Els petits segells busquen les esclerxes de l'oligòpoli de l'edició en català amb fòrmules casolanes i amb incursions al món digital

GERARD BAGUÉ

Om més grosses i voraces són les querxalades del gegant editorial Grup 62; els seus competidors per cruspír-se el pastís editorial català, més aprofitables i sabroses són també les engrunes que deixen al plat. Aquesta és l'optimista teoria de les petites editorials que han sortit a l'ombra amenaçadora, gairebé monopòlica, de l'aliança entre Edicions 62, Encyclopédia Catalana i Pla-neta. Entre les armes d'aquests agosrats, posser insensats, nous editors en destaquen un estricte control de costos, fòrmules empresarials casolanes,

l'especialització temàtica, l'atenció al detall, la qualitat de les seves traduccions i, en alguns casos, l'edició digital. La modernitat dels plantejaments empresarials d'editorials com Adesiara, Accent o Fragmenta, amb poc menys d'un any de vida, no està renyida amb la fermesa dels seus plantejaments editorials, entre els quals en destaca la recerca de la qualitat per a un públic exigent i d'un bon nivell cultural. Jordi Raventós va deixar l'any passat la seva feina de corrector i traductor per la col·lecció de clàssics Bernat Metge per fer realitat el seu somni de fundar una editorial. El seu segell,

Adesiara, ha obert una via poc explotada que —no ens enganyem— no deserta grans entusiasmes: la publicació de clàssics grecs i latins en format de butxaca i edició bilingüe. De moment, però, la bona resposta del públic els anima a continuar endavant. Adesiara preveu treure al mercat 10 o 12 títols anuals amb tiratges d'entre 800 i 1.500 exemplars. Les quatre persones que treballen a temps parcial per a l'editorial ho fan des de casa, connectats amb xarxa. Entre els autors clàssics traduïts per aquesta editorial hi ha Petrarca, Daniel Defoe o Oscar Wilde.

Passa a la [pàgina 2](#)

LLIBRES